

ventet at jeg var til stede. Samtidig krevde forskningsprosjektet også mitt nærvær, engasjement og ikke minst tid. For å få dette regnskapet til å gå opp, brukte jeg veldig mange kvelder og helger til forskningsarbeid. En annen stor utfordring var rekrutteringen til studiene. God logistikk var helt nødvendig for å kombinere datainn-samling med fastlegepraksis. Jeg samlet inn alle data selv og det var ganske krevende. Jeg syntes også det var utfordrende, å lære seg «spillet» rundt publisering og presentasjon. Men heldigvis har jeg hatt de aller beste veilederne gjennom doktorgradsløpet, som har bidratt med faglighet, raushet og ikke minst tålmodighet.

Hvor går veien videre?

Gjennom doktorgradsløpet har jeg fått mye ny kunnskap og lært meg et nytt «håndverk». Det ønsker jeg å bruke i nye prosjekter innenfor allmennmedisin og sykehjemsmedisin. For hvordan kan vi implementere forskningsresultatene i sykehjem og blant fastleger? Jeg er nå helt i startfasen med å planlegge forskning på dette feltet. Forskning i eget fag er veldig givende. Men det er også fastlegejobben min. Hvordan arbeidsuka skal fordeles mellom fastlegejobben og forskningen, vet jeg ennå ikke. Jeg sier som Ole Brumm: ja takk, begge deler!

Tips til andre allmennleger som vil forske

Vær åpen for undring rundt egen praksis. Finn et forskningsmiljø som er interessert i det samme som du. Innstill deg på at det blir veldig mye arbeid. Men det er også gleder å se fram til; publisere artikler, bli kjent med forskerkolleger, diskutere egne forskningsfunn med andre forskere, delta på kongresser, få avhandlingen godkjent og til slutt disputere. Hva nøler du med?

KRISTINA RIIS IDEN

AVHANDLINGENS TITTEL: Depresjon i sykehjem. Underdiagnostikk og overbehandling.

PRØVEFORELESNING: 29.04.2015 over tema «Forskingsbasert kunnskap om opplevd tristhet og depresjon hos pasienter på sykehjem: diagnostisering, behandling og oppfølging».

Disputas 29.04.2015

VEILEDERE: Professor Sabine Ruths, førsteamanuensis Stefán Hjörleifsson, professor emeritus Knut Engedal.

Doktorgradsarbeidet har foregått ved allmennmedisinsk forskningsenhet, Uni Research Helse og Forskningsgruppe for allmennmedisin, Institutt for global helse og samfunnsmedisin, Universitetet i Bergen

FINANSIERING: Allmennmedisinsk forskningsutvalg (AFU) og Allmennmedisinsk forskningsfond (AMFF)

■ KRISTINA.IDEN@GMAIL.COM

Pasienten som ikke kom

Dagen som fastlege er full av gjøremål. Oppgavene renner inn gjennom døren i en jevn ustoppelig strøm. Av og til kommer en uventet gave – en liten pustepause, fordi en pasient ikke dukker opp. Tiden er en trakt som raskt fylles opp med andre ting. Mens jeg venter, arbeider jeg. Ti minutter, femten minutter går og ingen dukker fortsatt opp, men der kommer neste pasient på listen. Dagen faller inn i sin vante rytme og det går mot lunsj. Og så ruller arbeidsdagen videre, helt til siste pasient lukker døren, helt til siste epikrise er lest. Da vil jeg hjem. Og ettermiddagen inneholder et helt annet liv og søvnen kommer med kvelden i en myk og varm seng. Og hodet er lengst unna arbeidet som var og arbeidsdagen som kommer – inntil jeg med et rykk tenker: Hvem var det som ikke kom? Var det hun som var så hjelpeløs og fortvilet, så skamfull og full av angst? Og hvorfor kom hun ikke? Sa jeg noe galt sist gang? Overså jeg et lite, men alvorlig hint? Har hun skrotet

meg som hjelper? Og hva gjør hun nå? Legelivet er rikt på spørsmål, men fattig på sikre svar.

Som fastlege har jeg hatt pasienter som valgte å svelge innholdet i et pilleglass fremfor å komme til avtalt time. Det har skjedd flere ganger, og statistisk skjer det alle fastleger som jobber noen år. Men når det skjer, rammes vi personlig og som leger. Og så kjenner man på avmakten og tvilen. Når balanserer livet på en knivsegg, og hvor langt skal jeg som lege strekke meg for å få tak i noen av mine skjøreste pasienter? Pasienten har et egenansvar å søke hjelp, men noen ganger glipper det. Mine få svarte erfaringer nører opp under katastrofepensjonene en sen nattetime.

Jeg ringer pasienten dagen etter. «Unnskyld meg, men du hadde en time i går...» «Å, ja beklager så mye», svarer hun, «Jeg forsov meg visst. Kan jeg få en ny time til uka?»

ALEXANDER WAHL
Spesialist i allmennmedisin
Redaktør primærhelse i Helsebiblioteket

